

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 382/09-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. K., T., vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C/134/2008 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom sp. zn. 3 Co 70/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. K. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. októbra 2009 doručená sťažnosť Ing. P. K. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Humenné (ďalej

len „okresný súd“) v konaní vedenom sp. zn. 10 C/134/2008 (ďalej aj „napadnutý postup okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 70/2009 (ďalej aj „napadnutý postup krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom podaným okresnému súdu domáhal obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 10 C 237/2004, v ktorom bol povinný zaviazaný zaplatiť V., a. s., K., sumu 586,30 Sk s prísl. a nahradiť jej trovy konania. Okresný súd uznesením sp. zn. 10 C/134/2008 z 9. februára 2009 zamietol návrh sťažovateľa na obnovu konania, pričom najmä skonštatoval, že z jeho strany neboli predložené také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by nemohol použiť v predchádzajúcom konaní. Poukázal tiež na to, že sťažovateľ mal možnosť vyjadriť sa k svedeckej výpovedi ním spochybňovaného svedka a na vyvrátenie jeho tvrdenia zabezpečiť dôkazy, čo však nevykonal. Uvedené uznesenie okresného súdu sťažovateľ napadol odvolaním. Krajský súd však uznesením sp. zn. 3 Co 70/2009 z 3. júna 2009 potvrdil prvostupňové uznesenie, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľa na obnovu konania, a to potom, ako preskúmal, či sú v okolnostiach daného prípadu splnené podmienky na povolenie obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a) a b) Občianskeho súdneho poriadku. Krajský súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, že sťažovateľ nepreukázal žiadne nové skutočnosti, ktoré by mohli viesť k povoleniu obnovy konania, preto nesplnil zákonom požadované podmienky na to, aby jeho návrhu mohlo byť vyhovené.

Podľa sťažovateľa opísaným postupom oboch súdov v konaní o povolení obnovy konania bolo porušené jeho „*právo na spravodlivý proces*“. Spravodlivosť bola podľa jeho názoru porušená najmä nerešpektovaním základných pravidiel konania pred súdom, ignorovaním zjavných dôkazov a faktov, nerešpektovaním zákonnej úpravy vo veci dodávky a fakturácie za vodu ustanovenej vyhláškou a nesprávnym vyhodnotením skutkového stavu. Za porušenie pravidiel spravodlivého procesu považuje sťažovateľ aj to, že „*súd procesne neumožnil mi konať pred súdom, lebo neuznal mi moje dôvodné ospravedlnenie na konanie z titulu konania pred iným štátnym orgánom – a to zdôvodnením, že vraj skoršie predvolanie súdu má prednosť pred predvolaním iného št. orgánu... ďalej ignoroval jednoznačné dôkazy vyvracajúce dôkazy a tvrdenia žaloby –*

dôkazy, ktoré preukazujú, že tvrdená skutočnosť /nulový stav/ nie je ani len technicky možná“.

Na základe uvedeného sťažovateľ vyslovil názor, že *„Konaním súdu bolo porušené moje právo na spravodlivosť a spravodlivý súdny proces spočívajúci v právnej ochrane ústavou slovenskej republiky tak, že mám právo na spravodlivosť – tak aby súd vyhodnotil všetky dôkazy, ako aj aby súd prihliadal na zákonnú úpravu a dobré mravy.“*

Sťažovateľ napokon uviedol, že *„má právo na spravodlivosť“*, teda aby *„súd vyhodnotil všetky dôkazy ako aj aby súd prihliadol na zákonnú úpravu a dobré mravy“*.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd *„vyriekol rozhodnutie, že v danom prípade došlo postupom súdu v konaní súdu k porušeniu zákona a priznal mi primerané finančné zadosťučinenie spočívajúce v nahradení mnou vynaložených nákladov na vedenie sporu, súdnych poplatkov, trov konania a exekúcie, ako aj náhradu teraz zastúpenia pred súdom a ďalšej ujmy 1 000 eur za prikoria, ktoré som musel znášať touto nespravodlivosťou“*.

Pokiaľ ide o dodržanie zákonnej lehoty na podanie sťažnosti, sťažovateľ uviedol, že táto lehota je zachovaná, pretože napadnuté uznesenie krajského súdu prevzala jeho manželka 14. augusta 2009.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C/134/2008 a postupom krajského súdu v konaní vedenom sp. zn. 3 Co 70/2009.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Ústavný súd zistil, že uznesenie okresného súdu sp. zn. 10 C/134/2008 z 9. februára 2009 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Co 70/2009 z 3. júna 2009 nadobudlo právoplatnosť 16. júla 2009. Zákonom ustanovená dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti proti napadnutému postupu okresného súdu, ako aj proti napadnutému postupu krajského súdu začala preto sťažovateľovi plynúť 16. júla 2009, teda dňom, keď bolo označené konanie právoplatne skončené. Sťažovateľ však odovzdal sťažnosť na poštovú prepravu až 12. októbra 2009 a ústavnému súdu bola doručená 14. októbra 2009. Z toho vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená po uplynutí (kogentnej) lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Tvrdenie sťažovateľa o dodržaní zákonom ustanovenej lehoty na podanie sťažnosti s poukazom na to, že *„moja manželka prevzala rozhodnutie súdu 14. 8. 2009 a ja pracujem na týždňovky v B. tak som sa s ním oboznámil až následne“*, preto nemohol ústavný súd akceptovať. Dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo skončené napadnuté konanie (m. m. I. ÚS 38/98, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04, IV. ÚS 129/07).

Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Vo vzťahu k okresnému súdu ústavný súd uvádza, že sťažnosť sťažovateľa bolo možné odmietnuť aj z dôvodu nedostatku právomoci s poukazom na subsidiárnu právomoc ústavného súdu, podľa ktorej podľa čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu je daná len vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. V danom prípade bol týmto súdom krajský súd a sťažovateľ ochranu svojich práv uplatnil podaním odvolania proti označenému uzneseniu okresného súdu.

Napokon vo vzťahu k namietanému porušeniu sťažovateľovho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je potrebné poukázať na skutočnosť, že z doterajšej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva možno vyvodíť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (m. m. I. ÚS 5/02, A. B. v. Slovenská

republika, rozsudok zo 4. marca 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), pretože ide o rozhodnutia, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru. Článok 6 ods. 1 dohovoru neobsahuje právo na revíziu súdneho konania (bližšie Svák, J.: Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Poradca podnikateľa, Žilina, 2003, s. 369-370).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal a ani ho nevyzýval na predloženie splnomocnenia pre advokáta na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2009